

LMG 2079

ISAAC ALBÉNIZ (1860-1909)

		Durada
1	Champagne	6'46
2	L'Automne	16'42
	Rêves	
3	Berceuse	3'33
4	Scherzino	4'35
5	Chant d'amour	4'49
	Les Saisons	
6	Le Printemps	1'59
7	L'Été	3'13
8	L'Automne	2'50
9	L'Hiver	2'44
	Espagne (souvenirs)	
10	Prelude	9'04
11	Asturias	4'24

Sira Hernández, piano

8.431471 | 520797

ENGLISH COMMENTARY INSIDE
COMENTARIOS EN ESPAÑOL EN EL INTERIOR
COMENTARIS EN CATALÀ A L'INTERIOR

Enregistrament realitzat els dies 27 i 28 de març de
2007 a l'auditori Paper de Música (Capellades)
Portada: Claudi Lorenzale (1816-1889); Jardí (detall)

©(P) 2007 La mà de guido
www.lamadeguido.com
Dip. Leg.: B-33315-2007

Paper
de Música

All rights reserved. Unauthorised public performance, broadcasting and copying of this record prohibited.

Quan es parla de les obres per a piano d'Albéniz (i de les seves composicions en general) de seguida apareix –per als intèrprets i per als melòmans– la seva gran obra: la suite *Ibèria*, quatre quaderns de tres peces cada un que Albéniz va compondre cap al final de la seva vida (entre 1905 i 1909). Aquestes composicions es poden entendre com a culminació de la seva obra i són les que li han proporcionat bona part de la seva fama com a compositor.

Però al costat d'aquesta impressionant obra de maduresa creativa podem trobar un munt d'altres obres per a piano (sense comptar les obres que estrictament no ho són, que, en contra del que es pensa, són bastant nombroses) que, des de les seves primeres composicions de 1880, ens mostren el camí en *ziga-zaga* –estilísticament parlant– que Albéniz va anar conreant fins a la composició de l'esmentada *Ibèria*. Són obres que han estat poc gravades en disc i que ens mostren unes maneres de compondre formalment contrastades però sempre amb les espurnes constants de la seva creació personal.

La majoria de les obres que es presenten en aquest disc varen ser compostes durant la seva llarga estada a París i s'han ordenat cronològicament.

El vals *Champagne (Carte blanche)* fa referència a la coneiguda beguda escumosa; escrita l'any 1888, sembla que va ser composta com a inici d'una col·lecció de danses (va ser publicada a

Madrid com a núm. 1 d'un “cotillón”) que al final no es va arribar a completar.

L'Automne va ser escrita l'any següent i també és un vals –o, si es vol, una composició a ritme de vals– d'una considerable durada per al que es considera normal en aquest tipus de peces. D'estil neoromàntic, va ser editada el mateix any per l'editorial del coneut (en aquells anys) pianista i compositor Joan Baptista Pujol (1835-1898), que algunes fonts també citen com a professor seu. Posteriorment el mateix Albéniz va instrumentar aquesta obra per a orquestra, “encàrrec” del seu amic, director i compositor Tomás Bretón, que va qualificar l'orquestració d’”endimoniada”.

Amb *Rêves* (sommis), composta el 1891, canviem l'esperit romàntic per un estil més intimista i impressionista. Sembla com si comencéssim a sentir un “pre-Mompou”. És una col·lecció de tres peces: la primera és una cançó de bressol, la segona és un *scherzino* i la tercera, que porta per títol *Chant d'amour*, contrasta amb les dues

primeres per la seva major expressivitat, en les quals el compositor mostra la seva vena més passional.

La següent col·lecció de peces pianístiques que segueix en el disc consisteix en quatre miniatures dedicades a cada una de les estacions de l'any i continuen l'estil impressionista que hem trobat a *Rêves* (de fet va ser composta l'any següent). La *primavera* ens sembla alegre i optimista: el naixement de l'any. L'*estiu* sembla voler-nos reflectir un aire marítim (onades, aigua...), encara que, evidentment, és una impressió molt subjectiva nostra. Amb la *tardor* tornem a l'hàlit intimista (fulles que cauen dels arbres i que s'emporta lleugerament el vent?) i finalment escoltem l'*hivern*, que ens fa la impressió de veure un paisatge amb la neu caient.

Finalitza aquest disc l'obra *Espanye: Souvenirs*. És l'obra que s'acosta més –en esperit i data (va ser escrita l'any 1897)– a la suite *Ibèria*. Consta de dues peces: *Preludi i Asturias*. En aquesta obra encara notem més l'expressió intimista que ens recorda les composicions (20 anys més tard) de Frederic Mompou (1893-1987) –tal com hem comentat també en *Rêves*–, però aquí la semblança se'n fa molt més propera. És ja un Albéniz autèntic que sap pintar els paisatges amb les seves harmonies delicades i originals, plenes de color.

Roger Altisent

SIRA HERNÁNDEZ

Nascuda a Barcelona, Sira Hernández realitza els seus estudis musicals a Itàlia, al Conservatori Giuseppe Verdi de Torí, on debuta a l'edat de setze anys.

Després torna a Barcelona, on continua els seus estudis a l'Acadèmia Marshall, rebent consells de la gran pianista Alícia de Larrocha. Participa en nombrosos cursos de perfeccionament, entre ells amb la gran pianista portuguesa Maria João Pires.

L'any 1987 queda finalista en el Concurs de Solistes organitzat per la Generalitat de Catalunya. Llavors inicia la seva activitat concertística, participant en cicles de concerts i festivals internacionals arreu d'Espanya i d'Europa.

Sira Hernández té enregistrats tres CD amb gran èxit de crítica, dos dels quals per al segell discogràfic Ars Harmonica/La mà de guido: el primer, en forma de recital, amb peces de Scarlatti, Bach, Chopin i Albéniz, i el segon, dedicat exclusivament a J. S. Bach. El tercer CD està enregistrat pel segell Columna Música i l'integren obres del compositor català Manuel Oltra.

Cuando se habla de las composiciones para piano de Albéniz (y en general de toda su producción) rápidamente aparece en nuestra mente su gran obra: la Suite Iberia, cuatro cuadernos de tres piezas cada uno que

Albéniz compuso hacia el final de su vida (entre 1905 y 1909). Estas composiciones se pueden entender como culminación de su obra y son las que han proporcionado al compositor buena parte de su fama.

Pero junto a esta impresionante obra de madurez creativa se pueden encontrar muchas otras composiciones para piano (sin contar las que no son estrictamente para piano que, en contra de lo que se piensa, son bastante numerosas). Desde sus primeras piezas de 1880, estas obras nos muestran el zig-zagueante camino –estilísticamente hablando– que Albéniz fue recorriendo hasta llegar a la composición de su obra maestra.

Son piezas que han sido escasamente grabadas en disco y que nos muestran unas maneras de

componer formalmente contrastadas, aunque siempre con el álito de su creación personal.

La mayoría de las composiciones que se presentan en este disco fueron escritas en su larga estancia en París y se han ordenado cronológicamente.

El vals *Champagne (Carte-blanche)* hace referencia a la conocida bebida espumosa; escrita en el año 1888, parece ser que fue compuesta como inicio de una colección de danzas (fue publicada en Madrid como Nº.1 de un «cotillón») que finalmente no se llegó a completar.

L'Automne fue escrita al año siguiente y también es un vals, o si se quiere, una composición a ritmo de vals, de una considerable duración para lo que es normal en este tipo de piezas. De estilo neoromántico, fue editada el mismo año por la editorial del (entonces) conocido pianista y compositor Joan Baptista Pujol (1835-1898), que algunas fuentes también lo citan como profesor suyo. Posteriormente, el propio Albéniz instrumentó esta obra para orquesta, a petición de su amigo, director y compositor Tomás Bretón, que calificó la orquestación de «endemoniada».

Con *Rêves* (sueños), compuesta en 1891, alternamos el espíritu romántico con un estilo más intimista e impresionista. Parece como si empezáramos a oír un «pre-Mompou». Es una colección de tres piezas: La primera es una *nana*, la segunda un *scherzino* y la tercera, que lleva

por título *Chant d'amour*, contrasta con las dos primeras por su mayor expresividad, en la que el compositor expresa su vena más pasional.

Prosigue el disco con una colección de cuatro miniaturas dedicadas a cada una de las estaciones del año que continúan el estilo impresionista que encontramos en *Rêves* (de hecho fue compuesta al año siguiente). La *primavera* nos parece alegre y optimista: el nacimiento del año. El *verano* parece reflejarnos un aire marítimo (olas, agua...) aunque, evidentemente, es una impresión muy subjetiva. Con el *otoño* volvemos al áltito intimista (¿hojas que caen de los árboles y se las lleva ligeramente el viento?) y finalmente escuchamos el *invierno* que nos da la impresión de ver un paisaje con la nieve cayendo.

Finaliza este disco con la obra *Espagne (souvenirs)*. Es la obra más cercana –en espíritu y fecha (fue escrita en el año 1897)– a la *Suite Iberia*. Consta de dos piezas: Preludio y Asturias. En esta obra aún se nota más la expresión intimista que recuerda las composiciones (veinte años más tarde) de Frederic Mompou (1893-1987) –tal como hemos comentado también en *Rêves*– pero aquí el parecido se nos hace mucho más próximo. En estas composiciones encontramos ya al Albéniz auténtico que sabe pintar los paisajes con sus armonías delicadas y originales, llenas de color.

SIRA HERNÁNDEZ

Nacida en Barcelona, Sira Hernández realiza sus estudios musicales en Italia, en el Conservatorio Giuseppe Verdi de Turín, donde debuta a la edad de dieciseis años.

Después vuelve a Barcelona, donde continua sus estudios en la Academia Marshall, recibiendo consejos de la gran pianista Alícia de Larrocha. Participa en numerosos cursos de perfeccionamiento, entre ellos con la gran pianista portuguesa Maria João Pires.

En el año 1987 queda finalista en el Concurso de Solistas organizado por la Generalitat de Catalunya, iniciando su actividad concertística, participando en ciclos de conciertos y festivales internacionales en España y Europa.

Sira Hernández tiene publicados tres CD con gran éxito de crítica, dos de ellos grabados para el sello discográfico Ars Harmonica/La mà de guido: el primero, en forma de recital, con piezas de Scarlatti, Bach, Chopin y Albéniz, y el segundo, dedicado exclusivamente a J. S. Bach. El tercer CD está grabado por el sello Columna Música, integrado por obras del compositor catalán Manuel Oltra.

Roger Altisent

When we refer to the works for piano by Albéniz (and to his compositions in general), for performers and music-lovers there appears immediately his great work: the *Suite Ibérica*, four music books made up of three works each that Albéniz composed at the end of his life (between 1905 and 1909). These compositions may be understood as the culmination of his work and have given him a large part of his fame as a composer.

But together with this impressive work of creative maturity, we may find a whole series of works for piano (in addition to the works that are strictly for piano, which, contrary to popular opinion, attain a rather large number), which, from his first compositions in 1880, show us the zigzag path that –from the stylistic point of view– Albéniz cultivated until the composition of the aforementioned *Iberia*. These works have been rarely recorded on disk; in them, we may discover some ways of composing that are formally contrasted but always with constant sparkles of his personal creation.

Most of the works that we present on this CD were composed during his long stay in Paris and have been chronologically arranged. The waltz

Champagne (Carte-blanche) refers to the well-known sparkling drink. Written in 1888, it seems to have been composed as the beginning of a series of dances (it was published in Madrid as nr 1 in a “*cotillón*” [cotillion] that finally was not to be completed.

L'Automne (autumn) was written the next year and is also a waltz, or, so to say, a composition with a waltz rhythm, quite long for this type of piece. In a neo-romantic style, it was edited the same year by the publishing company of the well-known (in those years) pianist and composer Joan Baptista Pujol (1835-1898) (some sources also mention the latter as his teacher). Later on, Albéniz himself orchestrated this work, a “commission” of his friend, conductor and composer, Tomás Bretón, who qualified the orchestration as “frenzied”.

With *Rêves* (dreams), composed in 1891, the romantic spirit turns into a more intimate and impressionist style; it seems as if we are beginning to hear a “pre-Mompou”. It is a collection of three pieces; the first one is a lullaby, the second one a *scherzino* and the third one, entitled *Chant d'amour* (love song), contrasts with the first two ones given its greater expressiveness, in which the composer gets the most out of his most passionate vein.

The following series of works for piano on this CD is made up of four miniatures, each devoted

to a season of the year. They continue with the impressionist style that we found in *Rêves* (in fact, it was composed the following year). *Primavera* (spring) appears to be full of gaiety and optimistic: the birth of the year. *Verano* (summer) seems to convey to us a maritime air (waves, water...), although, obviously, it is a very subjective impression. With *Otoño* (autumn) we return to the intimate atmosphere (leaves falling from trees, wind sweeping them away); finally, we may listen to *Invierno* (winter) that seems to present a landscape with snow falling.

This CD concludes with the work *Espagne (souvenirs)*. It is the work that gets the closest – in spirit and date (it was written in 1897) – to the *Suite Iberia*. It includes two pieces: *Preludio* and *Asturias*. In this work we may still see more clearly the intimate expression that reminds us of the compositions (20 years later) by Frederic Mompou (1893-1987) – as we also commented on in *Rêves* –, but here the similitude appears to be much closer. In it we may already find the genuine Albéniz who is able to paint the landscapes with his delicate and original harmonies, full of colour.

Roger Altisent

SIRA HERNÁNDEZ

Born in Barcelona. Sira Hernández carried out her studies in music in Italy, at the Giuseppe Verdi Conservatory in Turin, where she made her debut at the age of sixteen.

Later on, she came back to Barcelona, where she further completed her studies in music at the Marshall Academy, receiving advice from the great pianist Alicia de Larrocha. She participated in several improvement courses with international level pianists, also receiving advice from the great Portuguese pianist Maria João Pires.

In 1987 she was finalist at the Contest of Soloists organised by the Generalitat de Catalunya-Catalan Autonomous Government. Then she began her activity as concert pianist, participating in cycles of concerts and international festivals all over Spain and Europe.

Sira Hernández has recorded three CDs with great critical success, two for the label Ars Harmónica/ La mà de Guido: the first one as a recital, with works by Scarlatti, Bach, Chopin and Albéniz, and the second one fully devoted to J.S. Bach. The third one has been recorded by the label Columna Música and presents the works by the Catalan composer Manuel Oltra.